

eger, er zou geen krijgsvloot zijn geweest, geen rijkswacht en geen politie. Geen misdaad zou zijn voorgekomen. Geen misdaden zouden behoeven geslagen te worden. Geschieden zouden zijn in der minne hebben opgelost. Evenmin zou er een arts of chirurg zijn geweest, waar aller gezondheid volkomen was. En een geluksstaat zou zich vanzelf ontwikkeld hebben, waarvan wij niet dan fantaseeren en droomen kunnen, maar die buiten zonde in heel ons geslacht, hoog, heilige realiteit zou geweest zijn. Zoo zou er buiten zonde in het natuurlijke leven niets zijn geweest dan wat ons thans verrijkt, al wat ons drukt zou daarentegen zijn uitgebleven. Allicht met reuzenschreden zou ons menscheit geslacht vooruit zijn gegaan. In niets zou het zedelijk leven schade hebben geleden, en het religieuze leven zou in alle kringen en gezinnen geloochend hebben. Het zou al één wandelen in het licht van het Goddelijk aanzijn zijn geweest. En naar gelang leders taak en roeping volbracht was, zou Henochs heerlijk lot aller deel zijn geweest, d. w. z. dat zonder dood, zonder ziekte, zonder verzwakking of aftakeling een ieder mensch op de ure door God voor hem bestemd, uit dit leven zou zijn uitgegaan, zoo dat God hem wegnam en overbracht in die hooger sferen, waarin ons geslacht op nog schitterender wijze zijn God zou dienen en verheerlijken, om in de gemeenschap met zijn God nog rijkere zieleweelde te genieten.

Dr. A. K.

"Ik ben Uwe".

Ik ben uwe, behoud mij, want ik heb uwe bevelen gezocht. Ps. 119: 94.

Onder aan zijn brief plaatst een Latijnist te schrijven: "Totus tuus", en dat bedoelde dan: "Ik ben geheel de uwe". Van de Latijnist heeft men in familiere stijl dit onder ons overgenomen. Bij meer deftige verhouding heet het "uwe dienaar", onder meer intiem schrijven: g. h. d. u., waarin dit "geheel de uwe" wordt verkort. En zoo schrijft men soms tien brieven op één morgen, en als de brieven op de post zijn, voelt dezelfde schrijver die met zijn naam er onder betugde en verklaarde, nog wel geheel aan tien heeren tegelijk toe te behooren, zich volkomen heer en meester van zichzelf en spreekt en doet als had hij niets hoegenaamd met ze te maken.

Dat is de schaduwwijze van onze beleefdheidsvorm. Men kan niet onder elken brief zijn verklaring nu tot dezen en dan tot genen correspondent, precies en naar juiste waarheid afwegen. Daarom kiest men dan een algemeene beleefdheidsformule en geeft aan die formule een goedkoop exponent. Bijna ieder doet zoo. Het wordt een usantie. Niemand hecht er meer aan. Oprechte taal is 't dan zeker niet. Leugentaal is een te kras woord. Niets-zeggend zou nog de beste kritiek zijn.

Toch is er nog een ernstiger kritiek, die elk lezer bij het hooren van den tekst die boven deze mediatie staat, terstond voelt. Daar toch staat niet eens "geheel de uwe", en heet 't "Ik ben uwe", maar hier richt zich dit woord niet tot een mensch, maar tot God. Genomen nu in den zin van onze briefonderrekening is 't hier eerst waar taal. Gode behooren we toe. God heeft alleen over ons te zeggen. We zijn in Gods macht. Doch juist omdat deze uitroep, op God gericht, voor elk kind des menschen, en voor elk mensch, geheel, volle waarheid is, spreekt er dan ook de kritiek uit, dat onze usantie in 't valsche spoor liep, en dat ge eigenlijk alleen en eeniglijk tot den Heere uw God, en nooit tot een kind des menschen dat "Ik ben uwe" zeggen kunt.

Het pijnlijkt is maar, dat 't bij meer dan één zoo lang duurt, eer hij dat "Ik ben uwe", voor zijn God bekennen wil; dat zoo keer op keer, niet maar een kind, maar ook een volwassen man of vrouw wegterft, zonder dat die belijdenis nog ooit over hun lippen was gekomen; en dat zelfs zij, die 't door genade mochten belijden, er tot aan hun dood toe met te worstelen hadden, om dit alomvattend woord eerlijk waar te doen zijn voor hun eigen besef. Wat onze Catechismus in zijn eerste antwoord bevestigt, dat Christus de zijnen tot zijn eigendom heeft gekocht, is een verwante betuiging, maar drukt toch weer iets anders uit. "Jesús Christus eigen zijn" vloekt voort uit de offerande aan het Kruis volbracht. Het is een belijdenis die niet uit onsen oorsprong opkomt, maar daaruit, dat Christus ons tot den prijs van zijn bloed gekocht heeft. Stellig een niet minder rijke belijdenis. Maar toch van heel andere strekking. Een belijdenis, die geheel andere gewaarwordingen wakker roept. Een betuiging, die volstrekt niet voor een ieder geldt, maar alleen voor hen, die verzoend voor God staan.

Het zeggen in den palm daarentegen gaat op de Schepping terug. Zie 't maar in wat voorafgaat. Daar heet 't: "Gij hebt de aarde vangemakt, en zij blijft staan. Naar uw ordinaatien blijven zij nog heden staan en zij allen zijn uw knechten". En als hier nu op volgt: "Ik ben uwe", moet natuurlijk ook de terugkeer op den oorsprong zelf van het leven. "Aan u, o God, dank ik mijn aanzijn. Door u alleen ben ik die ik ben. Gij alleen hebt in alles over mij te beschikken. Gij zijt mijn Fontein en Springader, de Rotssteen waaruit ik gesproten ben. En omdat ik uit u ben, en door u ben, daarom ben ik ook tot u, en al heel mijn leven versplijd zijn, zoo het u niet is toegewijd en u niet is geheiligd."

Alles komt er dus maar op aan, dat we de waarheid hiervan inzien, die erkennen en het tot waarheid in onszelf maken. Waar is 't voor alles, ook zonder erkenning. Als de starren spreken konden, ze zouden betuigen moeten: "We zijn Uwe", en ook op deze aarde is er geen regendrop die aan de wolken hangt, en geen insect hoe klein ook, dat op 't bloemblad kruip, of het is alles Godes. Vanzelf gaat 't dus ook door voor ieder mensch, voor 't kind dat Gode naam nooit stamelde, en voor het Enakkind, dat zijn God vervloekt. Eensalve elke lagere creatuur, hoort ook een ieder die als mensch nog eenig overblijfsel van Gods beeld mag dragen, Gode als zijn eigendom toe, en zegt God van alle dingen: "Het is Mijn". Maar heel iets anders is 't nu, of dit op zichzelf vaststaat, dan wel of er bevel van in 't creatuur leeft, en dan ontbreekt dit besef hier beneden in alle creatuur, except in den mensch, en daarboven except in den engel. Buiten dit zou

dan ook ieder kind des menschen weten en besefen dat hij Godes was, en zelfs nu nog leeft de heugenis of althans een beneveld besef hiervan zelfs bij de veraf afgedoelde volken voort. Het volle, krachtige, heldere besef ervan ontbreekt daarentegen. De mensch in zijn zelfucht woelt er tegen in. Zijn ik stelt hij tegen zijn God over. Dat ik, dat hooge ik wil voor God niet onderdoen. Hij zelf wil de hoofdpersoon zijn, en God moet er wezen om hem te vervangen en uit te helpen. En altoos weer zit zijn eigen hoogste ik aan de toewijding die hij aan zijn God verschuldigd is, in den weg.

Daarover brengt alleen genade heen. Gods verborgen omgang kunnen alleen zielen vinden waar zijn vrees inwoont. De verlosten verstaan het dat ze Gode toebehooren, maar dan ook de verlosten alleen. Toch werkt de sonde ook in hen nog zoo pijnlijk na, dat ge nog nooit iemand gevonden hebt, van wien ge zeggen kondt, dat is nu iemand die nooit zijn God door zijn ik